

POSTANOWIENIE Z DNIA 27 STYCZNIA 2009 R.
SNO 85/08

Przewodniczący: sędzia SN Jacek Sobczak (sprawozdawca).

Sędziowie SN: Mirosława Wysocka, Teresa Flemming-Kulesza.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w sprawie byłego sędziego Sądu Rejonowego po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 stycznia 2009 r., wniosku sędziego Sądu Rejonowego o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 22 sierpnia 2008 r., SNO 62/08, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 29 kwietnia 2008 r., ASD (...), mocą którego sędzia Sądu Rejonowego została uznana za winną zarzucanych jej czynów z art. 147 § 1 k.w. i wymierzono jej karę złożenia z urzędu

postanowił: oddalić wniosek sędziego Sądu Rejonowego o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 22 sierpnia 2008 r., SNO 62/08, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 29 kwietnia 2008 r., ASD (...).

Uzasadnienie

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 29 kwietnia 2008 r. sędzia Sądu Rejonowego została uznana za winną popełnienia przewinienia służbowego w rozumieniu art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm., dalej jako „u.s.p.”) na co złożyło się szereg czynów opisanych szczegółowo w treści wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego. Od orzeczenia Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego odwołanie złożyła obwiniona. Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny rozpoznający sprawę w wyniku tego odwołania, wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2008 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, podkreślając, że obwiniona reprezentuje postawę z punktu widzenia służby nie do zaakceptowania, a jej liczne zachowania naruszają zasady etyki sędziowskiej. Podkreślił, że zachowanie obwinionej wyrażało daleko idące lekceważenie nie tylko obowiązków wynikających z roty ślubowania, ale także z obowiązujących powszechnie w społeczeństwie norm zachowania. Wywiódł przy tym, iż w odniesieniu do sędziego Sądu Rejonowego nie jeden, lecz szereg czynów złożyło się na ocenę, że wielokrotnie w sposób rażący uchybiała ona godności urzędu.

We wniosku z dnia 4 września 2008 r. obwiniona sędzia wniosła o wznowienie postępowania dyscyplinarnego, podnosząc, iż zeznania jednego ze świadków, sędziego Sądu Okręgowego, składane w związku z tym postępowaniem, są niewątpliwie fałszywe.

Obrońca z urzędu ustanowiony dla obwinionej zarządzeniem z dnia 14 listopada 2008 r., wnioskiem o wznowienie postępowania z dnia 4 grudnia 2008 r., podniósł, iż podstawą wznowienia postępowania jest fakt, iż sędzia w postępowaniu przed Sądem Najwyższym – Sądem Dyscyplinarnym nie miała obrońcy, mimo, iż wносиła o przełożenie rozprawy z uwagi na stan zdrowia. Ponadto wywiódł, że Marian T. – osoba z którą sędzia była związana – został uniewinniony od zarzutu zamieszkiwania bez dopełnienia obowiązku meldunkowego, a także od zarzutu bezpodstawnego wezwania na interwencję patrolu policyjnego, a ponadto umorzono wobec niego dochodzenie w sprawach o przestępstwa z art. 288 § 1 k.k.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych przewiduje wznowienie postępowania jako jeden nadzwyczajny środek prawny, umożliwiający wzruszenie prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie dyscyplinarne.

Na wstępie wypada zauważyć, iż zgodnie z treścią art. 125 u.s.p. z wnioskiem o wznowienie postępowania dyscyplinarnego mogą wystąpić jedynie Krajowa Rada Sądownictwa, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego i Minister Sprawiedliwości. Na tle sformułowania zawartego w art. 125 u.s.p. rodzi się pytanie czy przepis ten zawiera pełen, wyczerpujący katalog podmiotów uprawnionych do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania dyscyplinarnego. W doktrynie wskazano, iż jakkolwiek wykładnia językowa zdaje się przemawiać za tym, że jedynie podmioty wskazane w art. 125 u.s.p. mogą wystąpić o wznowienie postępowania dyscyplinarnego, to jednak z treści art. 126 § 3 u.s.p. wynika, że wniosek o wznowienie postępowania mogą złożyć członkowie rodziny skazanego, a także rzecznik dyscyplinarny (zob. T. Ereciński, J. Gudowski, J. Iwulski, Komentarz do Prawa o ustroju sądów powszechnych i Ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, Warszawa 2002, s. 378-379). Zdaniem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego wykładnia wspomnianych przepisów musi prowadzić do wniosku, iż **uprawnionymi do wystąpienia o wznowienie postępowania dyscyplinarnego są nie tylko podmioty wskazane w art. 125 u.s.p. i art. 126 § 3 u.s.p., lecz także obwiniony** (podkreśl. SN – SD), co wynika z treści art. 542 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p.

Podstawą wznowienia postępowania mogą być nowe fakty lub dowody nieznanne przedtem sądowi, wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze, względnie że skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą, albo nie uwzględniono okoliczności

zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary. Nowymi okolicznościami są przede wszystkim nowe fakty, lecz także okoliczności i dowody, które istniały przed wydaniem orzeczenia, a nie były znane sądowi i ujawniły się po wydaniu orzeczenia. Okoliczności podniesione zarówno we wniosku samej obwinionej jak i ustanowionego dla niej obrońcy nie należą do tego typu nowych faktów lub dowodów. Przekonanie sędziego Sądu Rejonowego, że sędzia Sądu Okręgowego X. Y. składała fałszywe zeznania nie jest poparte żadnymi dowodami. Także przesłanki wskazane we wniosku obrońcy nie mają charakteru tych o których mowa w treści art. 540 k.p.k., który znajduje zastosowanie w związku z art. 128 u.s.p. W postępowaniu dyscyplinarnym przed Sądem Najwyższym – Sądem Dyscyplinarnym sędzia Sądu Rejonowego nie składała wniosku o wyznaczenie obrońcy, a podnoszone przez nią okoliczności, mające przemawiać za odroczeniem rozprawy, nie należały do tych, które nakazywałyby Sądowi Najwyższemu – Sądowi Dyscyplinarnemu obligatoryjnie ustanowić obrońcę z urzędu. Fakt uniewinnienia, bądź umorzenia postępowania w odniesieniu do Mariana T. nie ma znaczenia dla oceny całokształtu postępowania obwinionej.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia wywodów zawartych we wniosku o wznowienie postępowania, orzeczono o jego oddaleniu.